

MANUALUL BUNULUI SINGURATIC

***

Daniel Corbu

Cu o prefață de Ioan HOLBAN

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Poezia pe un tărîm de focuri bengale, prefață de Ioan Holban..... 5

Intrarea în scenă (1984)

ÎNTR-O EUROPĂ BĂTRÎNĂ ȘI TRISTĂ	25
NESFÎRȘITE HANGARE PENTRU EPIFANII.....	27
CÎNTEC DE ADORMIT UNIVERSUL	28
PENTRU ATÎTA MOARTE	29
FEREAȘTRA	30
ZEIȚA CASANDRA	31
DESPRE O ANUME ÎNSERARE	32
CĂDEREA MÎINILOR.....	33
DESPRE SURÎȘUL GIOCONDEI DOAR ATÎT	34
ELEGIE DE SPUS ÎN FAȚA OGLINZII.....	35
MAI DEPARTE	36
STATUIA	37
CODICELE SINGURĂȚĂȚII.....	38
INTRAREA ÎN SCENĂ	39
CAMERA OGLINZILOR.....	40
FĂȚĂRNICIA FERESTRELOR.....	43
SCHIȚĂ PENTRU UN AUTOPORTRET	44
POEM APOLOGETIC PENTRU STRADA MEA.....	45

DECLARAȚIE	46
SECOLUL LUMINILOR	47
ELEGIE ÎN FAVOAREA MÎINILOR VINOVATE ...	48
SPRE CELĂLALT	49
ÎNOTĂTORUL	50
SCRISORILE FRATELUI	51
BREVIARUL SAU ÎNVĂȚĂTURILE NEÎMBLÎNZITULUI	
ERETIC DANIEL CORBU CĂTRE EL ÎNSUȘI	55
OPTIMISMUL REFUZĂ S-O IA DE LA CAPĂT ...	56
VITREGIA CUVÎNTULUI	57
DIORAMA	58
ARS DOLORIS	60
BLAZONUL SAU DE CE PREFER PSIHANALIZA	61
ÎMPOTRIVA MORȚII	62
AI PALMELE GOALE	63
APROAPE OM	64
ÎNSCENĂRI PENTRU LINIȘTEA APARENTĂ SAU	
ȘAPTE ÎNCERCĂRI DE A PRIVI LUMEA PRINTRE	
DEGETE	65

Plimbarea prin flăcări (1988)

BUNĂ SEARA	73
PUNE-ȚI ȘI TU O MASCĂ	74
INTERIOR CU MASCĂ ȘI CLOWN	75
INTRAREA ÎN MIRACOL	76
CINA DE TAINĂ	77
SFATURI DE AMĂGIT ÎNTUNERICUL	78
ELEGIE. MUT ȘI ORB CA DUMNEZEUL ACESTUI	
VEAC	79
REPETIȚIE GENERALĂ	80
ÎNCORONAREA CU LACRIMI	81
MICĂ INSTALAȚIE DE VISAT	82

ALT POEM CARE ȘI-AR FI DORIT UN FINAL OPTIMIST	83
NAȘTERE VINOVAȚĂ SAU SCURTĂ	
INTRODUCERE LA LECȚIA DESPRE OM	84
LECȚII LUNGI DESPRE MERSUL SUFLETULUI ..	87
ZORI TULBURI ȘI O MÎNĂ LA FRUNTE.....	89
PLIMBAREA PRIN FLĂCĂRI.....	90
VOI RĂMÎNE ÎNCHIS ÎNTR-O CARTE	91
O CALEAȘCĂ DE FULGERE	92
ALTE SFATURI DE AMĂGIT ÎNTUNERICUL	
DEASUPRA A TOT CEEA CE EȘTI EXISTĂ!	93
ÎNGROPATUL ÎN CÎNTEC	95
SPRE MARILE TOMURI	96
VIA CARISSIMA	98
VISĂTORUL	99
UN ZEU ÎNGROPAT ÎN SPATELE CASEI.....	100
PRIMA VOCALĂ DIN ALFABETUL SECRET	101
VINE CÎTEODATĂ POEZIA.....	102
ÎN REST E LINIȘTE	103

Preludii pentru trompetă și patru pereți (1992)

(Zei ficși).....	107
(Atoatestăpînitor)	108
(Soarele negru).....	109
(Uitat ca o jiletcă-n cuiere)	109
(Scenă - Am închis toate cărțile).....	111

Documentele Haosului (1993)

DESPĂRȚIREA DE ZEI.....	115
GROAPA CU LEI	118
COPACUL CU HIEROGLIFE.....	119
POVESTE CU HAMLET ÎN GRĂDINA DE TRANDAFIRI	120

FRATELE MEU ZIDUL.....	121
TOAMNĂ PRIN CHÂNDOGYA UPANIȘAD.....	122
BOBOTEAZĂ CU MAȘINĂ DE SCRIS.....	124
ȘCOALA DIN FRANKFURT.....	125
O FOTOGRAFIE A LUI DUMNEZEU	126
ȘAPTE HEPTASTIHURI PENTRU BIBLIOTECILE- FÎNTÎNI.....	127
VISĂTORUL	130
MICUL FOC AL ÎNFRÎNGERII.....	131
ISTORIE	133
SCRISOARE NEEXPEDIATĂ.....	134
TABLOU (IMPERII. COPITE. PENUMBRE).....	135
RÎUL CE TRECE PRIN INIMA MEA	136
AUTOPORTRET LA PERSOANA A TREIA	137
Spre fericitul nicăieri	139
WEEKEND SECRET	141
CORABIA DE SILABE.....	142
EVERYTHING OR NOTHING.....	143
ACADEMIA POEMULUI	144
AMINTIRI DINTR-UN TURN SAU MIC TRATAT DESPRE CREȘTEREA ȘI DESCREȘTEREA OPTIMISMULUI.....	145
AFRODITA DIN ȘIFONIERUL VENEȚIAN	148
SCRISOARE DESCHISĂ.....	149
FLUTURE. HETACOMBĂ. SURÎS. 1988.....	150
PÎNGĂRITELE TREPTE	151
ȘTREANGUL NEGRU	152
POEZIA	153
SPRE FERICITUL NICĂIERI	154
CLARVIZIUNE OBSCURĂ	156

Manualul Bunului Singuratic (1997)

POVESTE	159
---------------	-----

CLIPA DE-ACUM	160
POVEȘTEȘTE, POVEȘTEȘTE CEVA !	161
EPISTOLĂ CĂTRE CATULLUS	162
AUTOPORTRET ÎN MERS	163
GETSEMANI.....	164
STRĂZILE	165
HAPPY HOUR.....	167
VISEAZĂ ȘI TACI.....	168
FIESTA	169
CORIDA.....	170
POEM DESPRE FOȘNITOAREA ABSENȚĂ.....	171
VÎNZĂTORII DE OAMENI	173
NOPTILE CU MIROS DE CERNEALĂ	174
ORA DE RELIGIE SAU FERICIREA DE A STĂPÎNI CE NU-I NICIODATĂ AL NOSTRU	175
LETTRE EN MIETTES.....	176
PRIN INTEROGAȚII ȘI LACRIMI	177
BATISCAFUL.....	178
ZIUA DE MÎINE.....	179
ÎN UMBRA INIMII	180
MANUALUL BUNULUI SINGURATIC.....	181
SCEPTRUL COROANA.....	182
Duminica fără sfârșit.....	183
PASĂREA NEAGRĂ.....	185
BLUES	189
DUMINICA PEDEPSELOR.....	190
CELĂLALT.....	191
TREI POEME DESPRE NELINIȘTE	193
ZIUA ÎN CARE PRIMEAM O SCRISOARE DE LA ODYSSEAS ELYTIS	196
LOCOMOTIVA CU ABURI	198
ANIVERSARE.....	199
PANTEONUL	200

DUMINICA FĂRĂ SFÎRȘIT	201
-----------------------------	-----

Cartea urmelor (2001)

APOCALIPSA DE FIECARE ZI	209
NOILE LAMENTAȚII ALE LUI CAIN	210
PĂZITORUL DE CAPRE	211
RAPORT CĂTRE NOPTILE STERPE	212
MOARTE ROZALBĂ, RÎS VINEȚIU	213
EONUL MARELUI DESANT	214
PRECUM ÎN INFERN	215
ULTIMUL ZEU	216
POPORUL STATUIILOR	217
PE DRUMURILE CERULUI.....	218
PRIETENIE	219
O SUTĂ DE GRECI GLORIOȘI	220
NOPTI CU LUNĂ PESTE HEMATIILE VISULUI	221
GENERAȚIA OBOSITĂ	222
DIVINA TRAGEDIE	223
VIN, FEMEIE ȘI CÎNTEC	224
LENOR.....	225
CORABIA ÎNGHEȚATĂ.....	226
URME. LA BABILON	230
DACĂ TOATE GÎNDURILE DUC ÎNTR-O CARTE... ..	233
SIMFONIA ÎNTÎIA. IMPERIALA	234
COROANA	243
CENTURA NEAGRĂ	244
ÎNTRE UN STRIGĂT ȘI ALTUL	245
POM DE IARNĂ CU PĂSĂRI ÎNGHEȚATE	246

Evanghelia după Corbu și alte poeme (2006)

CARTEA TRUPULUI.....	249
ALL RIGHTS	250
COLBUL.....	251

TUTUN OLANDEZ ȘI VEGHE-NGROȘATĂ LA	
BARIERELE SPAIMEI	252
PROLEGOMENE DE ȘOAPTE	253
ÎNTOARCEREA MAGILOR	254
HAMLET, ZADARNICUL HAMLET	255
ȚĂRMUL CU FOCURI BENGALÉ.....	257
LECȚIA DE ABIS	258
CIMITIRUL DIN SÎNGE	259
BALADA LUMINĂTORILOR	260
BLÂNDĂ LITANIE.....	262
DIN EXILUL UNEI SECUNDE	263
ELEGIA A ȘAI'ȘPEA NETERMINATA.....	264
CORĂBIILE DIN ACVARIU	265
PURTĂTORUL DE TĂCERE	266
CEEA CE FLACĂRA NU ȘTIE	268
TRANSCENDENȚA GOALĂ	269
DRUMUL DAMASCULUI.....	270
MOARTEA DE CARE-MI VORBEȘTI GREȘEȘTE	
MEREU.....	272
ÎN OCTOMBRIE VOI VENI NEGREȘIT	273
DINSPRE AZI ÎNSPRE MÎINE OBLIGATORIE	
LICENȚĂ	274
CARTEA NOPTILOR	275
FRATELE IUDA.....	276
EVANGHELIA DUPĂ CORBU.....	277

Poftiți, Domnule Kafka! (2010)

LUMINI ȘI URME	285
O MIE DE BIBEROANE ÎN FLĂCĂRI	286
POFTIȚI, DOMNULE KAFKA!.....	287
CASE PUSTII NESFÎRȘITE LUCARNE ALE FRICII	288
ÎNGERUL GABRIEL	289
SCEPTICUL AGRIPPA	290

FLOAREA DE LOTUS	291
EROSOLEDADA SAU ARPENTORUL DESTINULUI	292
POEM DE DRAGOSTE	293
ECOSISTEMUL ȘI TABLA DE ȘAH A ZORILOR	294
DELIRUL ȘI FRICA	296
PORTALURI CULORI IDEOSINCRASII DEZNĂDEJDI	297
ÎNGERUL	298
ZDRENȚUIȚELE STEAGURI	299
ȘAPTE	300
BLAZONUL DE ARHONTE	301

Refugii postmoderne (2010)

ÎNTRE SOFOCLE ȘI UMBRA LUI PINDAR	305
EGLOGĂ (I)	306
RĂSPUNS TÎRZIU ȘI-NTOMNAT LA SCRISOAREA POETULUI NICHITA STĂNESCU	307
ROMANȚĂ	308
EGLOGĂ (II)	309
ȘAPCA	310
BLESTEMUL	311
FIRST END	312
DIMINEAȚĂ POSTMODERNĂ. LA ȚICĂU	313
EGLOGĂ (III)	314
EGLOGĂ (IV)	315
REMEMBER	316
EGLOGĂ (V)	317
OPT REFUGII POSTMODERNE ÎN SPIRIT DE HAIKU	318
STAMPĂ	318
BORTA COVRIGULUI	318
LA MAISON DE BEAUTÉ	318
BLITZ MODEM	319

<i>INVENTAR</i>	319
<i>CLICK PE MAIMUȚĂ</i>	319
<i>AFRODIDA DIN BUZUNARUL</i>	320
<i>DE LA PIEPT</i>	320
<i>DILUVIU</i>	320
<i>ÎNDELETNICIREA DE A FI FERICIT</i>	321
<i>DE BEATA VITA</i>	322
<i>ÎMI ȘTERGEAM A UȘURARE SPERANȚA</i>	323
<i>BUCOLICĂ</i>	324
<i>ORGOLIOASELE MONADE</i>	325
<i>LIED</i>	326
<i>PARADISUL OCULT</i>	327
<i>FANTOMA</i>	328
<i>FERICITUL NICĂIERI</i>	329
<i>OCHEAN ÎNTORS</i>	330
<i>EPITAF</i>	332
<i>NELINIȘTIT ȘI CRUD REBEL</i>	333
<i>MONOLOGUL ÎNGERULUI CĂZUT ÎN VISARE</i>	334

Viața de fiecare zi la Iași pe vremea lui Daniel Corbu povestită de el însuși (2010)

<i>CUVÂNT PRE-FAȚATOR</i>	337
<i>INVOCĂȚIE CĂTRE MUZĂ</i>	338
<i>POEZIA IA LOCUL ABSENȚEI</i>	340
<i>BALADĂ</i>	342
<i>POEMUL PERIPATETIC</i>	343
<i>PENTRU ULTIMA OARĂ</i>	344
<i>SCRISOARE</i>	345
<i>TRAMVAIUL DIN CARTIERUL DACIA</i>	346
<i>MUZEUL LITERATURII</i>	347
<i>IASSIENSIS BURG</i>	348
<i>SCRISOARE DE PRIETENIE ȘI BUNĂ VECINĂTATE</i> <i>SPIRITUALĂ EXPEDIATĂ POETULUI FILOSOF</i>	

LIVIU ANTONESEI DE CĂTRE ANAHORETUL DANIEL CORBU ÎN SEARA DE DUPĂ SFÎNTA MARIA MICĂ, PE CÎND SE-ALINIAU PLANEȚII IAR PĂMÎNTENII AȘTEPTAU O NOUĂ COMETĂ	349
POSTMODERNISMUL	352
POGOR. CASA CU FERESTRE LUMINATE	353
MIEZONOPTICELE.....	354
DIALOG ÎN SALA PAȘILOR PIERDUȚI CÎȘTIGAȚI ADUNAȚI.....	374
SFÎNTA PARASCHEVA. SĂRBĂTOAREA ORAȘULUI	376
DIN CÎND ÎN CÎND, ETERNITATEA.....	377
GRĂDINARI	378
ABSALOM, ABSALOM!	379
ELEGIE PENTRU ANII LUI <i>APRÈS LA GUÈRRE</i> ...	380
PODUL ROȘ	382
ȘAH ETERN	384
FRAGMENTELE MORTII.....	385
PURUȘA.....	386
MAȘINA DE INVENTAT IDEALURI	387
MUNCH NOICE FOR NOTHING	389
DOAMNE, AR TREBUI SĂ ȘTERGI LUMEA ASTA	390

Noi vești despre pasărea oarbă Dali (2012)

ȘAH ORB	395
ÎNĂLȚAREA ȘI DECĂDEREA UNUI DISTRUGĂTOR DE TOTEMURI	396
NOI VEȘTI DESPRE PASĂREA OARBĂ DALI...397	
MIERCURI. CHE PORTA DALLA NOTTE?.....	399
LA CHARENTE BLEUE	400
ZARURI ALBE CU PUNCTE ALBE.....	401
INOCENȚIE.....	402

CUVINTE PENTRU BOTEZUL UNUI POEM	403
PENTRU A VĂ POVESTI INVIZIBILUL	404
UN DUH DE IVORIU.....	405
 Ferestrele oarbe (2016)	
TOPIREA. (Începusem să mor prea devreme)	409
ȘAMANUL.....	412
ÎNGERUL OBOSELII.....	413
FERESTRELE OARBE.....	414
UN ALT BEETHOVEN.....	415
SCRISOARE APOCRIFĂ A TRUPULUI CĂTRE SUFLET, SALVATĂ DIN BABILONUL DE SEMNE CU OCAZIA DESCINDERII ÎN BANAL ÎNTRU ÎNTÂMPINAREA CELOR ȘAPTE PRINCIPII.....	416
FEERICUL DILUVIU.....	417
TATĂL NOSTRU.....	419
SCRISOARE DOMNULUI DANTE.....	420
PRIN URECHILE ACULUI DUIOS CĂMILA TRECEA	422
AMINTIRI DIN TIBETUL UNOR SECUNDE.....	423
MARELE ARPENTOR.....	425
LAPIDARIILE SAU DESPRE SÎNGERAREA PĂȘĂRII ÎN ZBOR.....	426
KATABASA. <i>Istoria anahoretului Daniel sau creșterile și descreșterile unei vieți de unică folosință.....</i>	427
 ADDENDA	
Scrisoare deschisă necititorilor mei.....	435
 O PROFESIUNE DE CREDINȚĂ	
APRECIERI CRITICE	447

Poezia pe un tărîm de focuri bengale

La începutul anilor '80, cînd Daniel Corbu debuta în poezie cu volumul semnificativ (și nu lipsit de orgoliul conștiinței proprii valori) intitulat *Intrarea în scenă* (1984), în lirica noastră se cristalizaseră cîteva direcții noi care s-au bucurat de tratamente deosebite din partea criticii de întîmpinare, în funcție de argumentele oferite la un moment dat, pentru dezbateră, aprinsă atunci, ca și acum, referitoare la raporturile atît de delicate între Modernitate (al cărei „campion” era Nichita Stănescu) și Postmodernitate (pusă, mai ales, „pe seama” poeților din generația '80); dincolo de exagerările, altfel inerente, unor astfel de discuții, este sigur că în lorică – poate cel mai „mobil” teritoriu literar – s-au petrecut schimbări notabile nu doar de tonalitate, ci, în primul rînd, de concepție asupra actului poetic și a semnificației sale în ordine existențială, în orice caz, esențiale au fost două dintre aceste direcții: aceea a „textuării” lumii, a des-facerii modelului acesteia pentru a re-face textura, ceea ce se făptuiește pînă la „model” și cealaltă, de reevaluare a

unor teme aparținând romantismului, simbolismului, avangardei și curentelor moderniste din deceniile trei și patru ale secolului trecut, care, trecute prin filtrul ironiei corosive, demolatoare, păreau definitiv epuizate, dacă nu și compromise pentru postmodernitate: „textualismul” și „noul romantism” (azi, unii vorbesc și de „noua Avangardă”) sînt realitățile cele mai vizibile ale liricii noastre din acei ani, dominată nu atît de cărțile generației '80, cît de *spiritul* lor. Deși diferențiate, aceste direcții erau, în fond, complementare, ele definind noul lirism; iar această complementaritate singură poate explica apropierea între poeți atît de diferiți, cum sînt Mircea Cărtărescu și Ion Mureșan, Magdalena Ghica și Nichita Danilov, Mariana Marin și Lucian Vasiliu, Traian T. Coșovei și Mariana Codruț, Florin Iaru și, iată, Daniel Corbu care, în cei treizeci și cinci de ani de la debut, a publicat șaptesprezece cărți de poezie: *Intrarea în scenă* (1984), *Plimbarea prin flăcări* (1988), *Preludii pentru trompetă și patru pereți* (1992), *Documentele Haosului* (1993; 2003), *Spre Fericitul Nicăieri* (1995), *Cîntece de amăgit întunericul* (1996), *Manualul Bunului Singuratic* (1997; 2003; 2005), *Duminică fără sfîrșit* (1998), *Cartea urmelor* (2001), *Evangelhia după Corbu și alte poeme* (2006), *Eonul marelui Desant* (2009), *Apocalipsa de fiecare zi* (2009), *Poftiți, Doamnule Kafka* (2010), *Viața de fiecare yi la Iași pe vremea lui Daniel Corbu povestită de el însuși* (2011), *Refugii postmoderne* (2011), *Noi vești despre pasărea oarbă Dali* (2012), *Ferestrele oarbe* (2016).

În perspectiva „diferenței specifice”, dar, în primul rînd, în aceea a amintitei complementarități, un bun exemplu este cartea din 1988, *Plimbarea prin flăcări*.

Primul poem chiar este ilustrativ în acest sens; noua sensibilitate pune accentul pe *tensiunile existențiale* mai mult decît pe cele *textuale*, afirmînd nu fără orgoliu intenția reîncărcării semantice a unor termeni desemnizați de atîtea experimente lirice care au contestat drepturile registrului grav de expresie lirică a unor cuvinte precum dragoste, fericire, ură, inimă, suflet, inimă, singurătate etc. Orgolioasei declarații a „despărțirii de cărți” și a afirmării eului, a propriei paradigme lirice („în fiecare zi vrei să fii tu însuși rătăcind prin cărțile altora... a venit însă timpul bunule Spinoza Eminescu/ Feodor Dostoievski Camus Lorca/ Rilke Allen Ginsberg complicității mei Kafka/ Borges și tu Nichita Stănescu – cel mai tînăr/ dintre zeii acestei țări – a venit timpul să/ mă despart de voi și să fiu eu însumi/ să văd cît din lume e firesc și cît e absurd/ a venit timpul să mă despart de voi rănile mele/ au început a răsări în cuvinte/ sînt vecin cu spaima cu bucuria cu secolul douăzeci cu/ foile albe/ am și început să fiu suspectat de vărsare de/ lacrimi deși n-am scris încă poemele esențiale/ deși n-am spus încă acele cuvinte pe care cineva/ citindu-le ar orbi/ astăzi a venit timpul să mă despart de voi/ să vă spun că voi rămîne eu însumi/ chiar dacă i-ar lipsi perfecțiunii un deget” – *Despărțirea de zei*), acestei declarații de independență și de ruptură cu modernitatea îi urmează, însă, un poem deloc întîmplător intitulat *Spre Marile Tomuri*; despărțirea de text are loc numai întrucît este întrezărit orizontul viitoare (re)întîlniri cu acesta: sintagma din titlul acestui poem apare adesea în carte, desemnînd ceea ce aș numi *obsesia bibliotecii* – o „traducere” lirică a unei

preocupări constante pe atunci tinerilor poeți, dezvăluită, altfel, publicistic, prin răspunsurile la o anchetă găzduită, în epocă, de paginile revistei „Caiete botoșănene” (*Cultura poetului tânăr*).

Calea regăsirii textului este, la Daniel Corbu, spre deosebire de poezia altor colegi de generație, aceea a explorării temelor și motivelor care au constituit paradigme lirice anterioare: altfel spus, regăsirea poeziei se face prin lectura și experimentarea acelei poezii de care poetul se despărțea mai devreme. De aceea, *Plimbarea prin flăcări* numește atât o carte de poezie, cât și una despre poezie, pe care Daniel Corbu o descrie nu atât în procesul ei, în ceea ce „se face”, cât în ființa, în ceea ce are ea definitiv: poezia nu mai e, așadar, „stare poetică”, ci afirmarea unui vid care dobândește, prin lectură și experiment, corporalitate. Tema cel mai frecvent vizată în poemele volumului este *întîlnirea cu străinul*; tema specifică romantismului (la Alfred de Musset, de pildă) și simbolismului (la Charles Baudelaire) nu capătă la Daniel Corbu sensul agresiunii alterității (ca în toată poezia secolului XX), ci se constituie (ca în paradigmele de origine) într-un simbol al sinelui, într-o *summa* a ipostazelor derizorii ale eului din realitatea de dincoace de vis: „M-am născut în anotimpul răcoros al întrebărilor/ călătoresc mult/ ar trebui să spun:/ toate drumurile mele formează la un loc o victorie/ fără egal/ ar trebui să spun: undeva în adînc se pregătesc furtunile/ și se caută ochi pentru lacrimi/ poemele sînt procese verbale ale tuturor bătăliilor purtate cu mine/ și nu știu de ce n-am refuzat niciodată acest drum/ acum trec pe străzi pregătit pentru o nouă victorie/ înaintez prin

ploaia de noiembrie/ viața e misterioasa sincopă ziua de mîine/ mă întrebă de-s singur/ și se pare că adevărul rămîne același/ oricît aş striga eu între aceste coperti/ înaintez prin ploaia de noiembrie/ pregătit pentru o nouă victorie/ în urma mea se aud doar zarurile ploii pe acoperiș/ întors la mine găsesc un străin/ căruia îi dau uimit bună seara" (*Bună seara*). Această „autobiografie” lirică, descriind, consemnînd stări, gesturi, cuvinte rostite sau amîinate, stă sub semnul întîlnirii, al revelației pe care o produce prezenta „străinului”, a celuilalt „eu”, provenind dintr-o lume a tuturor promisiunilor. Semnificativă este și opțiunea lui Daniel Corbu pentru poezia „de intimitate” (iar nu „intimistă”): aici, în durata și spațiul acestei întîlniri cu „străinul”, se dezvăluie *voluptatea* surprinderii adevărului, a lacrimii ascunse sub masca clovnului, a cuvintelor înainte de a deveni text, a materialului de dinainte de sintaxă: „Tîrziu a intrat în casă/ și-a dezbrăcat pelerina înăcrită/ de rîs/ înăuntru liniștea se desfăta cu nerușinare/ pîinea întreagă pe masa întreagă/ «cît valorează un clovn»/ s-a strecurat în sine «cînd e adevărat un clovn»/ și-a dezbrăcat pelerina înăcrită de rîs/ și-a scos în palme inima de mim/ și neștiut de nimeni/ în mijlocul camerei/ a udat-o cu lacrimi” (*Interior cu mască și clovn*). Sînt și alte elemente care circumscriu poemele de început ale lui Daniel Corbu noului romantism: visul este termenul opozant al morții (*Sfaturi de amăgit întunericul*), lumea este una a „corespondentelor” (*Repetiția generală*), textul este scrisoare (*Lettres en miettes*, *Scrisoare deschisă*, *Alte sfaturi de amăgit întunericul*, *Scrisorile*, *Poem despre inima mea*, *Poem despre foșnitoarea absentă*, *Scrisoare*),

iar „străinul” poate fi, ca în atâtea ipostaze cunoscute din romantism și simbolism, sufletul, moartea, iubita, sinele, destinatarul „scrisorii”. *Preludii pentru trompetă și patru pereți* este o carte scrisă – după cum mărturisește autorul – între 1988 și 1989, amînată de obtuzitatea cenzorilor unor vremuri potrivnice actului cultural autentic. Ca pentru majoritatea scriitorilor români, poezia – literatura, în general – a fost modul specific de a rezista atunci și-i acolo, nu neapărat opunînd-se, ei supraviețuind prin scris într-un soi de așteptare ce părea, la un moment dat, fără sfîrșit. Poemele acestei volum nu exprimă o disidentă, în sensul propriu al cuvîntului; ele sînt – cum zice Daniel Corbu – „o navetă între mine și mine, între mine și lume, între Ideal și realizabil”. Nici mai mult, dar nici mai puțin decît atît. Adică: nici protest deschis, nici ironie cu adresă politică ori socială, nici construirea unor baricade la vedere, ci rezistență, încăpăținare de a fi sau, mai exact, de a-și regăsi ființa în intimitatea celor patru pereți, în fața oglinzii. Dominanta cărții rămîne narcisismul poetului însuși, exprimarea (și explorarea) unei naturi narcisice, profund poetică, mitul lui Narcis fiind chiar unul din miturile esențiale ale Poetului, una din multiplele sale ipostazieri: „Nu v-am vorbit niciodată despre emoția unor seri în care, proaspăt bărbierit, dichisit, mă așez în fata oglinzii. «Povestește, îi spun, hai povestește ceva!» Inima îmi bate mai tare. «Povestește, povestește ceva de peste zi!». Tăcem. Ne privim, ne iscodim, flirtăm. Am senzația că trăim între un rînjet și altul ca între două orgolii mondiale. «Povestește, hai povestește ceva!». Ne privim ca niște străini. Ne suspectăm, ne perfecționăm rînjetul. Trec

pe lângă noi spasme, evoluții, involuții, revoluții, capul domnului Robespierre, Ilenele Cosînzene din poveștile noastre, discursuri retezate, aureole de îngeri, dialectica peticită, amantele lui François Villon, poate chiar umbra bunului Dumnezeu și noi nu ne clintim. Așteptăm. Sîntem, fiecare, așteptarea celuilalt. «Povestește, hai povestește ceva!» Nu știi ce să faci cu tine. Nu știu ce să fac cu mine. «Povestește, povestește ceva!» Poetul își intitulează semnificativ acest text *În loc de pre-față* și, pornind de aici, va umple spațiul dintre cei patru pereți cu tot felul de oglinzi; „strîmbe” sau „celeste”, acestea îi vor restitui permanent propriul chip – dichisit sau grotesc – și propriul discurs poetic. În această logică a *povestirii de sine* (nu degeaba se îndeamnă poetul „povestește, povestește ceva!”) este firească abundența definițiilor poeziei, „dezordine-nfrîntă”, „haos condamnat la visare” al cărui principal subiect „e uimirea”. Toate aceste definiții – și nu sînt puține – converg spre raportul dintre *haos* și *ordine*, structurînd în complexitatea relațiilor sale valoarea actului poetic în orizontul existenței înseși: „Lucrul pe care l-ai dorit al tău/ la nesfîrșit te stăpînește,/ Fie! În mine drumurile se zbat ca peștii în plasă/ mucezește absența/ iar cîțiva admiră dîra de sînge/ a privighetorii ucise/ pe cînd palmele devin arme/ și primăvara-i abisul oricărei priviri./ Cu grădina Getsemani topită în suflet/ o odisee a singurătății vei scrie./ Mucezește absența./ Dacă locuiești într-un fulger/ floarea furtunii iat-o/ dințisorii curajului iată-i./ Se clatină lacrima/ îngenunchează hotarul./ Încă o dată poezia e haosul condamnat la visare” (*Weekend secret*). Probabil că tocmai acest „weekend secret” al poetului a amînat

apariția cărții. Cum să trăiești – se spunea – în „miezul unui ev aprins” luându-ți asemenea „vacanțe” pentru visare și pentru așezarea lumii pe alte temelii? *Visătorul* – aceasta a fost una dintre „diversiunile” la care a făcut apel lumea literaturii într-o realitate a rinocerilor lui Eugène Ionesco: „L-am văzut legând brațele unei/ compătimiri,/ L-am surprins în timp ce bătea marea în cuie/ în timp ce închiria bobul de rouă/ incendia răsărituri cu propria flacăra/ și repara aripi uzate de îngeri./ L-am privit îndelung:/ în amurguri înmiresmate/ stătea agățat de propriul strigăt”.

La începutul anilor '90, o carte tipărită în condițiile grafice arătate de *Documentele Haosului* părea un lux, o apariție „exotică” într-o lume destul de cenușie (hîrtie de ziar, cartoane de învelit scrumbia etc.). Dar „luxul” prezentării grafice (coperta era semnată de Ioana Vitcovska) a acestor documente ale haosului ascundea un alt lux: cel al melancoliei, visului, singurătății, al unei ființe ce viețuiește azi cu nostalgia unei existente anterioare într-o altă epocă, într-o altă paradigmă culturală: aceea a noii modernități.

Din acest punct de vedere, volumul a fost considerat o sinteză a temelor și motivelor liricii lui Daniel Corbu de pînă la acea dată; sinteza e, firește, a *noului* poet și a *noii* poezii: astfel, în acest autoportret: „Într-o casă singură un om singur/ repetă la nesfîrșit un singur cuvînt: fericire./ Totul îl ademenește și totul îi stă/ împotriva./ S-a îndrăgostit a urît a construit utopii/ a rîs și a plîns cu totii răsăfățații de rouă./ Și de cîte ori se arăta o absentă/ de cîte ori se găsea un gol se grăbea să-și înghesuie acolo inima/ se așeza pe sine

umplându-l/ precum morții gropile lor./ Într-o casă
singură un om singur/ repetă la nesfârșit un singur
cuvânt: fericire” (*Autoportret în mers*). Poezia din
Documentele Haosului, a lui Narcis mereu, este una a
spațiilor albe umplute cu sentiment, cu acel *feeling* atât
de specific (și atât de necesar!) omului acestui timp:
„Multă vreme mi-am imaginat poezia: o femeie
privind/ printr-o fereastră./ Multă vreme am crezut că
privind prea mult frumusețea/ voi orbi./ Îmi spuneam:
de m-aș învinge mereu/ fără martori și fără fast/ de m-
aș învinge în fiecare clipă!/ Dar cineva îmi arăta cu
degetul instrumentele de/ făurit duminici/ felinarele
de înaintat în deșert/ altcineva tocmai descoperise
complotul lucrurilor mărunte/ asupra privirilor mele/
prieteni răsturnau pe trotuar valize cu îngeri/ serile
îmi pregăteau încoronarea cu lacrimi/ și nu știam cum
să te mai mint moarte/ care ani de-a rîndul ai acoperit
spațiile albe din/ poemele mele/ îți cântam litanii
cîntece din nordul meu/ răsărite ca florile din inimă/
singur îmi încurajam călătoria pe cruci/ și mă
vindecam de mușcătura atîtor cuvinte/ otrăvite./ Cînd
vei citi acestea o cititorule/ eu demult voi fi plecat prin
alte poeme” (*Încoronarea cu lacrimi*).

Tonul elegiac, propriu poeziei lui Daniel Corbu
(nu întîmplător și-a ales drept *motto* al cărții un text
din Rilke), singurătatea mereu afișată și pesimismul
declarat în dese rînduri, dialogul cu Celălalt, poetica
visului și retorica măștilor unui nou Narcis fac parte
din aceeași recuzită neoromantică. Mai mult, Daniel
Corbu regăsește plăcerea, aș spune chiar *voluptatea*,
metaforei, a ornamentului poetic pentru că, iată, cartea
e „împinsă” – zice poetul –, e scrisă de inimă; aici, între